

העולם התחתון - נלכדה ברשת הבולשת

מכן השתתפה בפריצות ובגניבות. היא סח' בה מכוניות כדי להשתתף בחארוקות, פצעה אנשים בנהיגה, קיבלה פיקוח של קצין מב' חן. לאחרונה דרסה ופצעה חמישה מתושבי שכונת התקווה, וקיבלה על כך שלוש שנות מאסר-על-תנאי.

תושבי השכונה התאספו, והחליטו לשמור על חיי התושבים בשכונה, בעידוד וברשות המשטרה.

חבורה של משפחת הנפגעים התאגדה, אספה מספר צעירים הידועים כמשותפי חא' רקות, הובילה אותם לפארק הלאומי של רמת-גן, ושם הכו אותם מכות ונמצות, אף שברו לאחר החארוקיסטים את היד. הצעיר, שהתלונן במשטרה, קיבל עצה טובה - לא לבוא להתלונן.

החארוקות פסקו, אך לא הפעילות של נעמי, שזכתה מאז בכינוי "נעמי החורקה".

★ ★ ★
"היה לה דם!"

נעמי רענני ודרך חייה מספר רים חברה הקרובים - גנבים, פורצים, נרקומונים, מעשני חשיש והארוקיסטים מושבעים:

ואפילו דואגת לאסוף כסף בין החבריה בש' ביל עורר-דין. ואחר-כך היתה רצה לבית המשפט, וגם לאבר-כביר (בית-המעצר) לד' אוג לו לביקור ולסיגרייות.

"פעם, כשקיבלתי מהשופט 15 ימים, נעמי היתה באה בלילה לאבר-כביר, וצועקת לנו מהחלונות. היא היתה מספרת לנו מה מדב' רים עלינו בשכונה. ושואלת אם כבר מישוה הודה."

"תאמין לי, נעמי יותר טובה מגבר. אנח' נו אף פעם לא היינו מסתכלים עליה כמו על בחורה, אפילו שלפעמים היינו עושים מספר, נזכר פורץ מוכר, וממשיך: "לפני הרבה זמן, כשהיינו מעשנים נרגילה בשכור' גה, נעמי דיברה איתי ושאלה אותי אם יש לי דם ללכת לגנוב איתה. בהתחלה אני צחקתי, למה חשבתי שהיא סתם מדברת. לא ידעתי שהיא יודעת לגנוב. אז אמרתי לה בצחוק כן."

"נעמי, אני ועוד חבר אחר, ניגשנו ברגל ליד-אליהו, ושם רצינו לגנוב רכב. המכ' שפה הו', לקחה מברג ופתחה את החלון הקטן של הפורד גאלאקסי, אחרי-כך פתחה את החלון הגדול, הוציאה מפתח מהנעלים שלה, וחזר חצי רגע הדליקה את המכונית, וכבר נסענו לכיוון רמת-גן."

"ברמת-גן, היה שמה שכונה של וילות, אפה שגרים העשירים. לשם נעמי לקחה אותנו. היא אמרה לי להיכנס לתוך הבית עם החבר, והיא תשא' בחוץ לשמור עלינו. החילה שאנחנו רצינו לפרוץ היתה וילה של שתי קומות. איך שאנחנו נכנסים לחדר, שתי נעמי נכנסה לפנינו, אמרה לנו לחכות. "עוד לא הספקנו לדבר והיא כבר טיפסה על הצינור כמו איזה חתולה, ונכנסה לתוך הבית דרך החלון של האמבטיה. אחרי רגע היא פתחה לנו את הדלת של הבית ואמרה לנו שאנחנו יכולים לגנוב. אין לי מילום בפה איך היא הכרהמנית. באותו לילה עשינו תאשש."

★ ★ ★
"יש לה לב טוב!"

אחד מדידיה הקרובים של נעמי ש' השתתף דרך-קבע בחארוקות, ונחשב ל' אחד מאלופי החארוקות, מספר: "בבית, ה' אבא שלה היה תמיד מרביץ לה, והיא היתה בורחת מהבית, והיתה באה ומסתובבת עם החבריה, וכל פעם יושנת אצל מישוה אחר. כשהיתה איתנו היתה שומעת את כל הסו' ה' "

התפרצות וגניבה מתוך בית-מגורים על-ידי טיפוס על צינורות הביוב והמים.

"אני זוכר את נעמי עוד כשהיתה ילדה קטנה, מספר אחי. "מה אני לך, נעמי היא עלא כייף כיפאק. בחורה תמאם. סוכר. אני זוכר את הפעם הראשונה שהתחלתי לעשן (חשיש). גם נעמי היתה איתנו. כל שאכטה שלה היתה כמו סילין. אני הייתי שיכור ועיף, והיא ביקשה עוד לעשן."

"אני לא יכול לשכוח את זה, איך הגב' רים נפלו כולם, והיא לא. חברהמנית! פעם באתי לשכונה עם רכב גנוב, זה היה ווליאנט. נעמי ביקשה ממני שאקח אותה לסיבוב. היא כל כך ביקשה לנהוג עני ש' נתתי לה. היתה כמו ש', נתנה שווג עד שכל המכונית קפצה, ועשתה סיבובים על שני גלגלים. אנחנו, הגברים, ביקשנו ממנה לנהוג יותר לאט למה שפחדנו שהוא עוד יכולה להרוג אותנו. נעמי צחקה ונתנה יו' תר ספיד."

"אני גנב אני. גם נעמי יודעת שאני גנב. כל פעם שהמשטרה היתה עוצרת אותי ל' חקירה, ומביאה אותי לשופט, נעמי היתה באה לבית-המשפט, ומביאה לי סיגריות ו' חשיש. היה לה דם, לא פחדה משום דבר."

★ ★ ★
"איך היא חברהמנית!"

כ' פעם כשאחד מהחבריה היה נעצר על-ידי הבולשת, היא היתה דואגת לו,

"נא באוזן!" היא סיממת נעמי רענני לקהל ולצלמים, עת היא מוכנסת למכונית ליווי-האסירים. התנועה המזרחית של נטיכת העולמי' התחתון משכונת-התקווה עשתה את שלה ולא עלה בידי איש לצלמה בשעת מעצרה.

היתה לה אבן ביד, זרקה עליו את האבן, והתחילה לקלל אותו בערבית. האיש נבהל ונכנס הביתה, ואז הדלקנו את האוטו, והס' תלקנו לנו בספיד.

"לפני איזה חצי שנה, היתה מכונית ב' שכונה שעשתה חארוקה. אנחנו היינו עומי דים ומדברים על-ידי המסעדה של בוס'י, וגם נעמי היתה ביחד איתנו. אז פתאום מרגול כהן, שעמדה על-ידי המדרכה, והמכונית ש' עשתה חארוקה נתנה לה מכה והפילה אותה על הריצפה, ופצעה אותה. זה היה עוד לפני החארוקה הגדולה שכמה אנשים נפצעו בה."

"הנהג של האוטו שפצע את מרגול חזר רוורס, ולקח את מרגול בפנים האוטו וברח איתה. נעמי עצרה מונית ואמרה לנהג לדרוף אחרי המכונית הבורחת. אני לא יודע איך, אבל המכונית הצליחה לברוח מאתנו. נעמי אמרה לנו שכדאי לחפש את מרגול במג' דויד, וגם בבתי-החולים. אז נסענו למג' דויד ושם היא לא היתה, וכשבאנו לבית-החולים אחר, זה שנמצא ביפו, ראינו את מרגול שוכבת על המדרכה ליד הכניסה. נעמי תיכף ניגשה אליה, הרימה אותה, ואנחנו קראנו לרופאים."

★ ★ ★
"מה אני יכול לעשות?"

א' חרי כמה זמן היתה החארוקה של נעמי ושל יחוקאל אסלן, שהיה גם הנהג של האוטו שזרק את מרגול. זו היתה החארוקה ששם נפצעו חמישה אנשים על-ידי המאפיה ברחוב האצ'ל. גם נעמי היתה בתוך המכונית של החארוקה. כשהיא ברחת מהמכו' גית יחד עם כל החבריה, היא השאירה בתוך האוטו נעל אחת שלה, מספחת וארנק, ולפי זה המשטרה עצרה אותה."

"בשכונה החבריה מדברים, אבל אני לא בטוח, שהיא היתה זו שהלשינה על כל ה' חברה במשטרה. יש גם כאלו שאומרים ש' היא נשברה למה שהיו פצועים, והיא חשבה שהם מתו. אז נעמי מסרה עדות, ובגללה עצרו את החבריה, ואסלן קיבל מאסר שלוש שנים."

"נכון שבבית-המשפט שינתה נעמי את ה' עדות שלה, עליה היא לא חתמה במשטרה, אבל בגללה יחוקאל ועוד כמה חברה הלכו לבית-הסוהר, והיא קיבלה שלוש שנים מא' סר-על-תנאי."

ומה מספר אביה של נעמי, על ילדותו? "נעמי ילדה קטנה בלי מוח, בלי שכל. צריך לקחת אותה למוסד, שמה היא אולי חקבל קצת שכל. מה אני יכול לעשות כש' יש לי ילדה כזו?"

בצל החוק נעמי מובלת לבית המעצר על-ידי שו' סר מזויין (ראה רצועת האקדח משמאל).

ההתחמקות היא טבע שני של מלכת-החארוקות. וכאשר כל מה שהיא צריכה לעשות זה להתחמק ממבטיהם של הסקרנים הצובאים על מכונית האסירים, הדבר פשוט: מספחת על הפנים. זה שהפנים אינם נאים, מהווה טיבה נוספת להסתרתם.